

TKO JE UKRAO OSMIJEH BJELOVARČANIMA?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:44

Nedavno sam pročitala, kako se Bjelovarčani malo smiju. Tu naravno, ne ubrajam dječji smijeh koji se širi parkovima, dječjim igralištima i gradskim ulicama. Djeci još nitko nije ukrao osmijeh. Govorim o prosječnom, odraslom muškarcu ili ženi iz Bjelovara. O onima, koji su odavno, smijehu zalupili sva vrata.

Jesu li nam ukrali osmijeh, svim ispraznim obećanjima koja su iznevjerili, dok su se sebično pobrinuli za sebe? Ili nam je osmijeh nestao zauvijek s lica, kada smo dobili otkaz, postavši samo broj na Zavodu za zapošljavanje? Možda tada, kada nismo dobili nekoliko, itekako zarađenih plaća? Ili kada smo zapali u apatično i depresivno stanje svijesti, gledajući kako se u našem gradu, već predugo, ništa ne mijenja na bolje? I shvatili kako tonemo sve dublje, u neku provaliju bez dna.

Kada promatram i razgovaram sa svojim sugrađanima, osjećam da ovdje, vlada već kronični oblik, kolektivne depresije. U gradu, gdje naš gradonačelnik, s ponosom, uporno ponavlja, kako smo jedan od najpoželjnijih, gradova za život.

Očito ipak nije vidio sva ta depresivna, apatična i nezainteresirana lica. Ili nije popio dovoljno kava, s gorkim okusom brige za vlastitu egzistenciju i mirisom očaja.

KULTURA KUKANJA

Unatoč svemu... show must go on. Hoćemo li i dalje ostati u stanju kolektivne depresije, kukajući i plaćući, ipak uvelike ovisi i o nama samima. Možda ćete reći da nije tako, ali osvijestimo li barem malo sami sebe, zagrebemo li malo dublje ispod same površine stvari, uvidjet ćemo da su mnoge stvari, naš izbor.

TKO JE UKRAO OSMIJEH BJELOVARČANIMA?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:44

Ako smo nešto u ovom gradu, doveli do savršenstva, onda je to sigurno – kultura kukanja. Umijeće i vještina, koju su, do onih najfinijih detalja, uvježbali mnogi.

Ne govorim sada o teško bolesnim ljudima, o onima koji nemaju krov nad glavom ili svakodnevni obrok na stolu. Ne govorim niti o pubertetskom kukanju, koje je posljedica hormona ili o jadanju dviju bakica na placu.

To su sve posebne kategorije, koje sada nisu tema. Govorim o prosječnom, relativno zdravom, odraslom čovjeku, koji ima riješene osnovne, egzistencijalne uvjete za život.

Scenarij je otprilike ovakav :

Mjesto radnje: korzo, park ili bilo gdje drugdje.

»Ej, nismo se vidjeli sto godina, pa kako si mi?«

»A šta da ti kažem, gura se nekako«

TKO JE UKRAO OSMIJEH BJELOVARČANIMA?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:44

(izraz lica: krajnje očajan)

Gura se?

Kao da godinama, ispred sebe guramo kamen, težak nekoliko tona, pa nikako da ga doguramo do predviđenog cilja.

Ili ovo:

»Ej, gdje si, šta ima novo?

»Ma ništa me ne pitaj, u totalnoj sam 'depri'«

(izraz lica: u »depri« sam, a to je »in«)

Biti u »depri«, postalo je stanje, koje je moderno. »Depra« je »in«.

Previše sapunica, vijesti iz zemlje i svijeta, kao i općenito, program na našoj televiziji, loše utječe na psihofizičko zdravlje, zato poslušajte moj savjet i bježite od televizije što dalje. A bježite i od onih, koji vole kukati.

Iz Wikipedije: »Depresija je teško psiho- fizičko stanje, praćeno raznim nuspojavama i popratnim efektima. Karakterizira ju povlačenje u sebe, potištenost, nesanica, opsjednutost crnim mislima, beznadnost i bespomoćnost.«

Dakle, »depra«, dragi moji, nije trenutno loše raspoloženje, potištenost ili prolazna tuga. Zato,

TKO JE UKRAO OSMIJEH BJELOVARČANIMA?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:44

ne vrijeđajte ljude sa zaista ozbiljnim problemima i budite sretni, jer, možda ću vas razočarati, ali vi ipak niste u »depri«.

Takvi razgovori, kao i težnja da se bude depresivan, jer si tada u trendu, zaista vrijeđaju moju inteligenciju. Umjesto kulture kukanja, usmjerimo se bolje na razvijanje nekih drugih, važnijih i ljepših vještina. Slikajte, plešite, pišite, pjevajte, svirajte, bavite se sportom ili što god vam srce poželi.

REVOLUCIJA U NAMA SAMIMA

Postoje mnoge stvari u životu, na koje ne možemo izravno utjecati. Gubitak posla, smrt bližnjih ili teška bolest, sigurno su jedne od takvih. Tragične, teške i s brojnim posljedicama. Osjećamo se bespomoćnima, a to i jesmo. No, mnoge druge situacije, puno bezazlenije od ranije spomenutih, često puta izazivaju, krajnje teška stanja svijesti.

Zapleteni u čaroban krug našeg uma, postajemo robovi onoga što nam je, usudujem se reći, nametnuto. I dok farmaceutska industrija trlja ruke, jer se prodaja raznih sedativa, povećava iz dana u dan, mi zapadamo u ponavljane obrasce ponašanja i postajemo sve više depresivni ljudi. Nemotivirani, negativni, apatični i inertni.

Svatko, tko je ikada držao u rukama, bilo koju knjigu, Williama Glassera, osnivača realitetne terapije, kvalitetne škole, te začetnika Teorije izbora, mogao je pročitati, da su mnoge stvari u životu, naš izbor.

Ne biramo događaje, ali biramo našu reakciju na njih. Glasser uopće ne koristi riječ depresija, već kaže, da mi sami, u određenim situacijama, depresiramo. Nesvjesno biramo takvo ponašanje.

TKO JE UKRAO OSMIJEH BJELOVARČANIMA?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:44

BEZ PREDAJE

Naravno kako su nas, sve te silne laži, lopovluk, licemjerje i slatka, pa iznevjerena obećanja, doveli do provalije, u kojoj se nalazimo. Ali, ipak je samo naš izbor, hoćemo li bez borbe podignuti, bijelu zastavu predaje i samo, onako žmirečki, krenuti za njima.

Samo je naš izbor, hoćemo li živjeti u strahu od svake svoje iskrene, hrabre i odlučne riječi i mlako šutjeti, ili ćemo hrabro i s ponosom biti ono što jesmo, bez predaje i bez straha od posljedica. Bez ravnodušnosti, koja je najgore, što se čovjeku može dogoditi.

Ravnodušnost je predaja, to je pobjeda laži, licemjerja i neodržanih obećanja. Pobjeda gorkog okusa bespomoćnosti, s mirisom očaja. Ne dozvolimo im to.

I zato, odaberimo kulturu stvaranja ideja, umjesto usavršavanja kulture kukanja. Odaberimo osmijeh, kažu da produžuje život. Odaberimo dašak bunta, umjesto apatije i ravnodušnosti. Suosjećanje prema onima koji to zaista trebaju, umjesto ignoriranja i okretanja leđa. Borbu, umjesto predaje streljačkom vodu. Funkcionalna ponašanja, umjesto depresiranja.

TKO JE UKRAO OSMIJEH BJELOVARČANIMA?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Srpanj 2013 15:44

Pa će tako možda naš Bjelovar, korak po korak, osmijeh po osmijeh, postati jednom grad ideja, a ne grad kolektivne depresije. Možda postane grad, gdje se ljudi družu i razgovaraju konstruktivno. Gdje ne žive u strahu, jer se boje otvoreno reći što misle. Grad hrabrih i odlučnih pojedinaca, slobodnog i otvorenog duha, koji su učinili najveću revoluciju u svom životu.

Revoluciju u sebi.

A tada nam nitko više neće moći ukrasti, jednu od najvažnijih stvari u životu. Naš osmijeh. A do tada, vidimo se na vrućem ljetnom asfaltu, gdje se možda ne događa mnogo, ali bi se moglo dogoditi, mnogo toplih osmijeha.